

JOYCE DE JONGH

ALS HET HART ONRUSTIG IS

ROMAN

LEESFRAGMENT

JOYCE DE JONGH

ALS HET HART ONRUSTIG IS

ROMAN

Eindelijk vrijdagavond! Petra keek op haar horloge. Over een uurtje zou haar zus Moniek haar ophalen om samen naar de bioscoop te gaan. Heerlijk! Petra draaide zich om achter haar bureau en keek naar de keuken waar haar man Koen zich stond uit te sloven.

‘Wat ben je toch aan het maken?’ vroeg Petra nieuwsgierig. Haar eetlust werd flink geprikkeld door de kruidige geuren die boven de pannen uitstegen.

‘Nog vijf minuutjes, dan mag je proeven!’ lachte Koen. ‘Ik verklap verder niks!’

Petra grijnsde tevreden. Ze waren nu ruim twee jaar getrouwd en ze had nog geen dag spijt van haar jawoord. Natuurlijk hadden ze wel eens kleine ruzies, maar die hoorden er gewoon bij. Sterker nog, door die ruzies uit te praten hadden ze elkaar juist beter leren kennen. Ze wisten daardoor nog beter wat ze aan elkaar hadden. Voor geen goud ter wereld zou ze haar man willen inruilen voor een ander.

‘Je weet toch dat Moniek straks komt?’ informeerde Petra.

Koen knikte. ‘Ik weet het. Er staat zelfs al een bakje voor haar klaar zodat ze een portie kan meenemen.’

Het was een traditie geworden. Moniek hield niet van koken en maakte zich er vaak gemakkelijk van af met een kop soep en wat brood, terwijl Koen juist uren kon kokkerellen. Zijn moeder had hem van jongs af aan ingewijd in de geheimen van de keuken. Ze had zich niets aangetrokken van de kritiek dat zoiets niks voor jongens was, zodat Koen nu regelmatig de heerlijkste gerechten op tafel zette. Gerechten waar ook Moniek van meegenoot, want als ze langskwam werd er voor haar een portie extra gemaakt, zodat ze die dan thuis kon invriezen en later opwarmen. Moniek woonde al jaren met haar twee katten in een gezellig flatje in de stad, maar toen Petra nog niet met Koen

was getrouwd had ze heel wat uurtjes doorgebracht bij haar zus. Ze scheelden maar een jaar en waren de beste vriendinnen. Meerdere zomers waren ze samen op vakantie geweest en in de kerk waren ze een vast duo dat eens per maand op de kinderen in de crèche paste. Door Petra's verkering – en later haar huwelijk – met Koen zagen de twee zussen elkaar de laatste jaren wat minder, maar hun diepe vriendschap was er niet minder om. Op een bepaald moment hadden Moniek en Petra afgesproken om ten minste één keer per maand samen iets gezelligs te ondernemen om te voorkomen dat ze door hun drukke leventjes uit elkaar zouden groeien. Vanavond was het weer zover.

Petra sloot haar computer af en klapte de schriftjes op haar bureau dicht. Als lerares in het basisonderwijs nam ze altijd werk mee naar huis. Opstellen lezen, werkstukken beoordelen, lessen voorbereiden, er was eigenlijk altijd wel iets te doen. Dat ze goed haar grenzen moest bewaken, was inmiddels wel tot haar doorgedrongen. Ook Koen hielp haar daarbij wanneer ze weer eens te veel van hun vrije tijd aan schoolwerk besteedde.

Maar nu was het weekend. Een avondje film kijken met haar zus zou haar goed doen, zeker omdat ze niet helemaal lekker in haar vel zat. Ze was net ongesteld geworden en dat maakte haar prikkelbaar. Dat waren niet alleen haar hormonen, maar ook het verlangen naar een kindje maakte haar maandelijkse periode steeds weer tot een teleurstelling. Ach, wat verlangden zij en Koen naar een baby. Natuurlijk wisten ze dat je geluk niet kon afdwingen en dat sommige stellen soms jarenlang moesten wachten. Toch was het iedere maand weer spannend of de menstruatie zou uitblijven. Dit keer in elk geval niet... Ze moest gewoon geduld hebben, vermande ze zich. Op een dag zou het goedkomen. Dan zou ze waarschijnlijk verlangend terugdenken aan deze avondjes, waarop ze als een vrije vogel op stap kon.

2

Koen en Petra zaten nog aan tafel toen de bel ging. Geschrokken keek Petra op haar horloge.

‘Is ze er nu al?’ vroeg Petra zich hardop af. Gehaast schoof ze haar stoel naar achteren en liep naar de voordeur.

‘Zo, jij bent lekker op tijd!’ begroette ze haar zus, terwijl ze haar een stevige knuffel gaf. ‘We zijn bijna klaar met eten. Wil je ook nog wat?’

Moniek schudde haar hoofd.

‘Nee dank je, ik heb al wat op,’ zei ze vlakjes. Terwijl Moniek haar jas ophing, keek Petra met een schuin oog naar haar zus. Op de een of andere manier had ze het gevoel dat er iets aan de hand was, maar misschien vergiste ze zich.

‘Kom er in elk geval nog even gezellig bij zitten,’ zei Petra.

Nadat Moniek haar zwager had begroet, schoof ze op haar vaste plekje aan tafel.

‘Alles goed op je werk?’ vroeg Koen geïnteresseerd.

Moniek knikte. ‘Z’n gewone gangetje. En bij jou?’

Terwijl de twee over koetjes en kalfjes keuvelden, at Petra snel haar bord leeg. Het onbestemde gevoel wilde nog steeds niet wijken. Was er echt iets aan de hand met Moniek, of vergiste ze zich? Ze moest zich geen dingen in haar hoofd halen. Tijdens het dankgebed na de maaltijd zond Petra in stilte een gebed naar boven dat als er echt iets aan de hand was, haar zus er vanavond zelf over zou beginnen. Terwijl ze God dankte voor hun vriendschap, nam ze zich voor om er te zijn voor Moniek, wat er ook was.

De rest van de avond vloog voorbij. Het was rustig in de bioscoop, maar uiterekend op de twee stoelen voor Moniek en Petra zat een

smoorverliefd stel voortdurend te giechelen en te zoenen. Dat was behoorlijk irritant en na de pauze hadden de twee zussen dan ook snel een andere plek gezocht. Na afloop van de film besloten Petra en Moniek om nog iets te drinken in een café in het centrum. Ze waren niet de enigen die deze vrijdagavond de gezelligheid opzochten. Het was druk in het café, maar gelukkig vonden ze nog een tafeltje om aan te zitten. Terwijl ze wachtten op hun bestelling, luisterde Petra even naar het geroezemoes om hen heen.

Toen boog ze zich voorover naar Moniek en vroeg: ‘Weet je nog dat wij hier de eerste keer kwamen? We waren een jaar of vijftien denk ik, en mama wilde niet dat we hierheen gingen.’

Moniek glimlachte flauwtjes. ‘Dat weet ik nog, ja. Hadden we niet tegen mama gezegd dat we naar de bioscoop zouden gaan?’

Petra lachte. ‘Klopt! Ik weet nog dat de barman ons vreemd aankeek, want het was pas acht uur, dus er was nog bijna niemand op dat tijdstip.’

Ze leunde weer achterover. Opnieuw bedacht ze zich dat haar zus stiller was dan gewoonlijk. Dat was haar tijdens de film ook al opgevallen. Net alsof Moniek er met haar gedachten niet bij was.

‘Wat vond je van de film?’ vroeg ze. Ze probeerde haar zus aan het praten te krijgen.

‘Och, wel aardig,’ vond Moniek. ‘Het verhaal was niet erg origineel, al speelden de acteurs hun rol wel goed. Maar om eerlijk te zijn, kon ik je vooraf al vertellen hoe het zou aflopen.’

Petra knikte nadenkend. ‘Misschien heb je wel gelijk. Dat is met romantische komedies vaak zo. Jongen ontmoet meisje, ze worden verliefd, de jongen verprutst het bij haar en uiteindelijk krijgen ze elkaar tóch nog. Maar ondanks het voorspelbare verhaal moest ik toch wel lachen toen...’

Midden in haar zin stopte Petra. De uitdrukking op het gezicht van haar zus was plotseling veranderd in een trieste grimas. Met een gebalde vuist onder haar kin draaide ze zich weg van Petra.

‘Wat is er aan de hand? Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg Petra bezorgd. Moniek schudde grimmig van nee.

‘Maar wat is er dan?’ hield Petra vol. ‘Ik heb al de hele avond het gevoel dat er iets met je aan de hand is. Vertel het me toch!’

Moniek zuchtte diep. ‘Ik kán het je niet vertellen,’ zei ze toen, met een snik in haar stem. ‘Zo’n stomme film... En dan ook nog zo’n irritant stel voor ons... Ik had niet met je mee moeten gaan.’

Petra begreep het niet. ‘Maar waarom dat niet? Wat heeft zo’n film te maken met... Of wacht eens even. Ben je soms verliefd en heb je het daarom zo moeilijk?’

Moniek wreef de tranen uit haar ogen. ‘Vraag me er maar niet naar. Ja, ik bén verliefd, maar het kán niet... het mág niet...’

Troostend stak Petra haar hand uit naar Moniek en legde die op haar arm. ‘Is het zo moeilijk voor je?’ vroeg ze zachtjes.

Moniek keek haar niet aan. ‘Ik kan er niets over zeggen, echt niet. Maar het is heel, heel moeilijk, dat zeg ik je wel,’ antwoordde ze.

Petra hoorde het verdriet in haar stem. Ook al wist ze niet precies waarom Moniek niets kon vertellen over deze liefde, toch merkte ze duidelijk dat ze diepongelukkig was.

‘Kan ik iets voor je betekenen, je ergens mee helpen?’ vroeg ze.

Moniek schudde droevig van nee.

‘Dit is iets waar ik zelf uit moet komen,’ zei ze. ‘Bidden, dat is het enige wat je kunt doen. Maar zullen we alsjeblieft ergens anders over praten? Ik had gehoopt dat dit avondje uit mijn gedachten wat zou afleiden, maar eerlijk gezegd is het alleen maar erger geworden.’

Petra knikte begrijpend. Om dus toch maar ergens over te praten, begon ze over haar werk op school en het plezier dat ze beleefde aan de capriolen die de kinderen in haar klas soms uithaalden. Langzamerhand kwam ook Moniek weer los uit haar droevige stemming. Maar zelfs al lachte ze even later weer mee om de dingen die haar zus vertelde, toch bleef Petra het gevoel houden dat ze eigenlijk een toneelspel opvoerden. En dat vond ze maar niks...

3

De volgende ochtend vertelde Petra aan Koen over het vreemde gesprek met haar zus. Toen ze de avond daarvoor was thuisgekomen, lag Koen al te slapen en ze wilde hem er niet voor wakker maken. Toch had ze zelf nog lang wakkergelegen en nagedacht over wat Moniek had gezegd. Ze was verliefd, maar het kón niet, had ze gezegd. Wat zou dat betekenen?

‘Zou ze soms verliefd zijn op een getrouwde man?’ opperde Petra. Ze zaten in hun ochtendjas te genieten van een uitgebreid ontbijt. Koen had een omelet met spek gebakken en samen met een glas versgeperst sinaasappelsap was dit een van die heerlijke verwennerijen waar Koen zo goed in was. Hij wist net zo goed als Petra hoe groot de domper was als ze weer niet zwanger bleek te zijn, en juist op die dagen verwendde hij haar extra.

‘Volgens mij ben jij gewoon een nieuwsgierig aagje, Petra Folkerts!’ zei hij glimlachend, terwijl hij een hap van zijn boterham nam.

Petra haalde plagerig naar hem uit. ‘Helemaal niet!’ protesteerde ze. ‘Ik ben gewoon bezorgd om mijn zus. Dat mag toch zeker wel? En geef toe: het zou toch best kunnen?’

Koen dacht even na en knikte toen instemmend. ‘Inderdaad, het zou kunnen,’ zei hij toen zijn mond eenmaal leeg was.

Toch was het een vreemd idee. In gedachten gingen ze na wie de man in kwestie kon zijn. Misschien een collega of iemand uit Monieks flat?

‘Ik heb Moniek eigenlijk nooit over mannen horen praten,’ zei Petra na een tijdje. ‘Tenminste, niet op een manier dat een man iets bijzonders voor haar betekende. Dit is de eerste keer dat ik mijn zus hoor zeggen dat ze verliefd is. Ik heb er nooit bij stilgestaan hoe vreemd het eigenlijk is dat ze nog single is. Moniek is een leuke meid

en ze ziet er goed uit. Het klinkt misschien vreemd om dat over je zus te zeggen, maar toch. Ze leek eigenlijk nooit behoefte te hebben aan een relatie. Daarom dacht ik er nooit over na. Ik nam gewoon aan dat ze tevreden was met haar leventje, maar blijkbaar is er nu toch een vonk overgesprongen. Wat vervelend, dat ze nu juist een onmogelijke liefde voor een man moet opvatten!’

Koen knikte. ‘Zei je niet dat ze gisteravond behoefte had aan afleiding? Waarom nodig je haar niet uit om vanavond bij ons te komen? Dan trekken we een spel uit de kast en maken er een gezellige avond van. Dat is altijd beter dan in je eentje zitten kniezen!’

Petra vond het een goed idee. Zodra ze de ontbijtboel hadden afgeruimd, pakte ze de telefoon en belde Moniek.

‘Hai Moniek, met mij,’ zei ze. ‘Heb je een beetje kunnen slapen?’

‘Ja hoor, dat ging wel,’ reageerde Moniek een beetje ontwijkend. ‘Niet slechter dan anders.’

‘Gelukkig maar,’ zei Petra opgelucht. ‘Maar luister eens, Koen stelde voor je te vragen of je vanavond bij ons wilde komen. Kunnen we misschien een spelletje doen of zo.’

‘Oh, eh...’ Je kon Moniek bijna hardop horen denken. ‘Het lijkt mij op zich wel leuk, maar vanavond kan ik niet. Ik krijg al een vriendin op bezoek. Misschien een andere keer?’

‘Dat kan, je bent hier altijd welkom. Dat weet je. Of vind je het gezellig om samen met je vriendin hierheen te komen? Als we inderdaad een spelletje gaan doen, is een vierde speler erbij alleen maar handig.’

Aan de andere kant van de lijn bleef het even stil, terwijl Moniek nadacht. Toen zei ze: ‘Ik zal het aan haar vragen, en dan laat ik het je weten. Oké?’

Petra knikte instemmend, al kon haar zus dat niet zien. Toen zei ze: ‘Prima, dan hoor ik het nog wel. Tot later!’

Met een tevreden gevoel hing Petra op.

‘Ze klonk in elk geval niet meer zo verdrietig als gisteravond,’ zei

ze tegen Koen, toen ze zag dat hij haar vragend aankeek. ‘Maar of ze vanavond bij ons komt, weet ze nog niet. Ze had al afgesproken met een vriendin, dus dat laat ze ons nog weten.’

Petra liep naar hem toe en sloeg haar armen om hem heen.

‘Wat zou je ervan zeggen als wij deze vrije zaterdag gebruiken om nog even terug te kruipen in bed?’ vroeg ze verleidelijk, terwijl ze hem een plagerige zoen bij zijn oor gaf. ‘Want laten we niet vergeten dat gewoon knuffelen óók fijn is.’

De blik die hij haar als antwoord terugzond, maakte duidelijk dat hij daar van harte mee instemde.

Het was al half acht ’s avonds toen Moniek belde of zij en haar vriendin nog welkom waren. ‘Natuurlijk!’ had Petra geroepen. Haastig had ze de woonkamer opgeruimd en koffiegezet. Toen de bel klonk, stonden de kopjes al klaar op tafel.

‘Kom binnen,’ verwelkomde ze haar gasten. Moniek stapte naar binnen, met vlak achter zich een vlotte, blonde vrouw.

‘Hallo, ik ben Susan,’ stelde ze zichzelf voor.

‘Ik ken Susan van volleybal,’ lichtte Moniek toe. ‘We spelen sinds dit seizoen in hetzelfde team, maar we hebben elkaar vooral leren kennen in de kantine.’

Susan schonk Moniek een stralende lach.

‘We bleken allerlei interesses te delen,’ vulde ze Moniek aan, ‘en zodoende ontstond onze vriendschap.’

Ze hingen hun jas op en liepen de kamer binnen. Daar werden ze hartelijk begroet door Koen. Terwijl ze koffie dronken, kwam het gesprek vlot op gang. Susan was een spontane vrouw, die gezellig kon kletsen. Ze bleek te werken in de beveiliging van een groot warenhuis en wist daar smakelijk over te vertellen.

‘Vandaag betrapte ik een vrouw op het stelen van ondergoed,’ vertelde ze. ‘De vrouw was me opgevallen doordat ze een beetje al te nonchalant door de winkel liep. Daardoor hield ik haar in het oog.’

Onopvallend natuurlijk! Toen verdween de vrouw met een flinke stapel slipjes en een jurkje in een pashokje. Dat jurkje hing ze even later weer terug, maar de slipjes waren verdwenen. Toen ik haar aanhield, ging ik ervan uit dat ze de slipjes in haar tas had gestopt, maar ze bleek ze allemaal aan te hebben getrokken. Wel vijftien stuks over elkaar!

Ze konden er met elkaar hartelijk om lachen en stelden zich voor wat een vreemd gezicht dat moest zijn geweest. Het verhaal riep bij Moniek een andere anekdote op. Ze werkte in een grote boekwinkel in de stad en had zo haar eigen ervaringen met winkeldieven.

‘Er is momenteel een nieuwe rage van voetbalplaatjes,’ vertelde ze. ‘Elke dag staat er wel een rijtje jongens voor de kassa te dringen met de vraag of er nieuwe plaatjes zijn. En omdat ze allemaal van elkaar willen zien welke voetbalhelden ze hebben, zorgt dat voor een grote warboel in de winkel. Er is dan altijd wel iemand die daar gebruik van probeert te maken. Gisteren ook weer! Zo’n kereltje van een jaar of tien, die vervolgens ook nog eens glashard durft te beweren dat hij niks gestolen heeft, of dat het ‘per ongeluk’ ging. Nou, daar trap ik dus nooit meer in, hè!’

‘Je zou eigenlijk bij Moniek in de winkel moeten werken,’ opperde Koen.

‘Oh nee, veel te gezellig!’ lachte Susan. ‘We zouden zoveel kletsen, dat er van werken niets meer kwam. Laat staan dat we nog oog zouden hebben voor verdachte zaken!’

‘Toch lijkt het me dat je soms ook spannende momenten meemaakt. Niet iedereen zal zich zo gemakkelijk laten aanhouden,’ meende Petra.

Susan knikte. ‘Dat is absoluut waar. Tijdens onze opleiding zijn we natuurlijk getraind om daar goed mee om te gaan, maar je moet altijd scherp blijven, dat klopt. Gelukkig sta ik mijn mannetje wel!’

Het was Koen die uiteindelijk voorstelde om aan de eettafel te gaan zitten voor een spelletje Monopoly.

‘Ik kan wel merken dat ik hier de enige man ben!’ had hij lachend opgemerkt. ‘Jullie kletsen me de oren van het hoofd. Gelukkig ken ik mijn plaats!’

Daarop was hij naar de keuken verdwenen, om even later terug te komen met een feestelijk opgemaakt bordje met blokjes kaas en worst. Ook het spel verliep in een vrolijke, ongedwongen sfeer. Petra was blij om haar zus zo ontspannen te zien lachen. Van de droevige stemming van de vorige avond was niets meer te merken. Af en toe zag ze Koen met een peinzende blik naar Moniek kijken, maar waarschijnlijk vroeg hij zich gewoon af of Petra die ochtend niet had overdreven over Monieks uitbarsting van de avond ervoor.

Petra vond het in ieder geval erg leuk dat Moniek Susan had meegenomen.

‘Je moet echt vaker komen,’ zei ze welgemeend tegen Susan. ‘Dat maakt het zo gezellig!’

Susan zei dat ze er zelf ook van genoot. Ze vertelde dat ze uit een gezin kwam waarin zij het enige meisje was tussen vier broers. Haar broers sleutelden liever aan hun brommers dan dat ze spelletjes deden. Het was handig geweest toen ze later zelf een brommer kreeg, maar dat nam niet weg dat ze dit soort gezelligheid wel eens gemist had.

‘Dan hoop ik van harte dat je vaker langskomt,’ bekrachtigde Petra haar opmerking.

Het was uiteindelijk al tegen middernacht toen zij en Koen in bed kropen.

‘Wat een leuke avond,’ zuchtte Petra tevreden. ‘En dat komt echt niet alleen doordat ik gewonnen heb.’ Ze schoof dicht naar Koen toe en gaf hem een zoen. ‘Het was fijn om Moniek zo te zien lachen. Dat had ik gisteravond niet kunnen denken.’

Koen bleef een momentje stil. ‘Is je niks aan hen opgevallen?’

Petra keek hem aan. ‘Aan wie? Aan Moniek en Susan? Nou, nee... eigenlijk niet. Jou dan wel?’

Koen haalde lichtjes zijn schouders op. ‘Misschien vergis ik me wel,’ zei hij, ‘maar ik vond dat ze elkaar af en toe zo intens aankeken. Alsof ze meer zijn dan gewoon vriendinnen.’

Met een ruk kwam Petra overeind. ‘Wat bedoel je? Denk je dat ze...?’ Petra schudde haar hoofd en keek hem defensief aan. ‘Nee, dat kan ik me niet voorstellen. Echt niet!’

Koen stak zijn arm naar haar uit. ‘Ik zei toch al dat ik me misschien vergis. Ik vond het gewoon opvallend hoe vertrouwd ze met elkaar omgingen. Zoals Susan af en toe haar hand op die van Moniek legde, of haar een bepaald lachje toezond. Ik weet het niet... In het pastoraat van de kerk heb ik af en toe ook gesprekken gevoerd met mensen die homoseksuele gevoelens hebben en daar meende ik iets van te herkennen.’

Petra schudde ongelovig haar hoofd. ‘Ik kan het me niet voorstellen...’ zei ze. ‘Dan had ik toch al veel eerder iets moeten merken aan Moniek? We zijn al ons hele leven hartsvriendinnen! Een eerlijk gezegd moet ik er ook niet aan denken.’

Koen aarzelde even. ‘Misschien is je zus zich nooit eerder bewust geweest van deze gevoelens en zijn ze pas losgekomen door haar vriendschap met Susan. Dat zou toch kunnen? Het zou wél verklaren waarom je zus gisteren zo verdrietig was.’

Dat was Petra het niet met hem eens. ‘Juist niet!’ meende ze stellig. ‘Moniek beweerde gisteren immers dat haar liefde onmogelijk was. Dan zou ze toch niet vanavond met Susan komen opdraven, als juist zij die onmogelijke liefde was?’

Koen erkende dat het inderdaad wat onlogisch klonk. Ze besloten om zich voorlopig maar niet te veel in te beelden. Wat wisten ze nu helemaal van Susan, behalve dan dat het een aardige en gezellige vrouw was? De rest moesten ze maar loslaten, ook al betrapte Petra zichzelf erop dat ze in stilte bad dat Koens voorgevoelens toch vooral niet waar zouden zijn.

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via www.optimataal.nl

of via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Als het hart onrustig is | Joyce de Jongh

ISBN: 9789083117317 | 420 pagina's | Paperback | € 22,50

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

